

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI LĂM

TRÌNH LINH TỔ TRỊ THƯỢNG MIÊU NHÂN PHƯỢNG

Miêu Nhân Phượng lại hô :

-Quan Bình hiến ấn !

Hồ Phỉ đáp :

-Hay lắm !

Quả nhiên chàng ra chiêu Quan Bình hiến ấn, thanh đao chém tới, ánh đao lấp loáng, uy lực cực kỳ lợi hại. Nhưng Miêu Nhân Phượng đã hô lên trước mà Điền Quy Nông là chưởng môn phái lớn trong võ lâm dĩ nhiên biết đường né tránh.

Tiếp theo Hồ Phỉ ra chiêu Dạ Xoa Thám Hải. Thế đao đã sử nửa vờ, Miêu Nhân Phượng mới hô :

-Dạ Xoa Thám Hải.

Hồ Phỉ thi triển mười mấy chiêu khiến Điền Quy Nông luống cuống lâm vào thế kém. Hắn liếc mắt nhìn người bàng quan thấy ai nấy đều lộ vẻ kinh dị, liền biến đổi kiếm pháp đánh ráo riết.

Hồ Phỉ thi triển môn học bình sinh cũng đánh rất lẹ.

Miêu Nhân Phượng hô liên tiếp :

-Thượng Bộ Sang Đao ! Lượng Đao Thăm Quan Âm Tọa Liên ! Lãng Tử Hồi Đầu...

Mọi người thấy Hồ Phỉ phóng đao rất phù hợp với lời hô của Miêu Nhân Phượng đều sinh lòng khiếp sợ.

Nhưng biết rõ căn nguyên thì có chi kỳ lạ. Cuối đời nhà Minh sang đầu nhà Thanh, Hồ, Miêu Phạm, Điền, võ công bốn nhà đều nổi danh. Miêu Nhân Phượng là đại hiệp một thời, tinh thông kiếm thuật, thuộc lòng cả Thiên Long Kiếm Pháp nữa. Bây giờ Điền Quy Nông và Hồ Phỉ tỷ đấu với nhau tuy mắt y không nhìn rõ nhưng nghe phong thanh cũng biết hai bên thế nào.

Hồ Phỉ cứ theo những điều sở học của mình mà thi triển chiêu thức, nếu phải nghe Miêu Nhân Phượng chỉ điểm mới phát chiêu thì còn kịp làm sao được ? Có điều Hồ Gia Đao Pháp của chàng với đao pháp của Miêu Nhân Phượng chỉ là một nên chàng cử động phối hợp với lời hô thành ra mọi người tưởng chàng biểu diễn.

Điền Quy Nông tâm tư thân mật nghĩ thầm :

-Phải chăng gã này là đệ tử của Miêu Nhân Phượng ? Hay là Miêu Nhân Phượng chưa đui mắt thật mà hấn giả vờ lấy vải buộc lại sự thực hấn vẫn trông rõ. Hấn nghĩ tới đây hơi có ý khiếp sợ.

Đơn đao của Hồ Phỉ càng sử càng lạ. Miêu Nhân Phượng không thể nghe rõ chiêu số của hai người liền dừng lại không hô nữa. Y tính thầm :

-Chàng thiếu niên này là ai mà đao pháp tinh diệu đến thế ? Không hiểu y là đệ tử của cao nhân nào ?

Giả tử y sáng mắt thì đã đoán ra chàng là truyền nhân của Hồ Nhất Đao.

Vòng vây mỗi lúc một rộng thêm, ai cũng sợ lưỡi kiếm mũi đao đụng vào.

Hồ Phỉ xoay mình thấy Trình Linh Tố đứng trong vòng vây vẻ mặt rất quan thiết bất giác trong đầu óc chàng lại nghĩ đến khúc tình ca Vương Thiết Tượng hát lúc ra đi, trên môi nở một nụ cười.

Đột nhiên chàng hô :

-Hoài Trung Bảo Nguyệt là hư chiêu.

Tiếng hô chưa dứt bỗng nghe đánh " choang " một tiếng. Thanh trường kiếm của Điền Quy Nông rớt xuống đất. Cánh tay hấn máu chảy đầm đìa. Người hấn lao đảo mấy cái, miệng hộc máu tươi.

Nguyên sau câu Hoài Trung Bảo Nguyệt vốn là hư chiêu rồi đến chiêu Nghinh Môn Bộ Bế Môn Thiết Phiến. Hai chiêu này một hư một thực. Miêu Nhân Phượng và Hồ Phỉ đã sử rồi, Điền Quy Nông mắt thấy rõ.

Đang lúc kịch đấu, hấn vừa nghe hô " Hoài Trung Bảo Nguyệt " vốn là hư chiêu " liền đề phòng dưới Nghinh Môn Bộ Bế Môn Thiết Phiến.

Không ngờ Hồ Phỉ sử Hồ Gia Đao Pháp diệu ở chỗ hư mà thành thực. Thành ra chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt xoay đao chém vào cổ tay Điền Quy Nông đồng thời chàng phóng đánh vào ngực hấn.

Hồ Phỉ đắc thủ rồi cười hỏi :

-Sao các hạ nóng tính thế, không nghe hết lời của tại hạ. Tại hạ hô " Hoài Trung Bảo Nguyệt là hư chiêu biến thành thực chiêu ". Các hạ mới nghe một nửa.

Điền Quy Nông nghe trong ngực bõn chồn tựa hồ muốn hộc máu ra nữa. Hấn biết bữa nay bị thua liếng xiếng mà còn sợ Miêu Nhân Phượng chưa chắc đã đui mắt thực sự. Hấn miễn cưỡng vận khí chịu đựng đồng thời trở vào Chung Thị Tam Hùng ra hiệu cho bọn thuộc hạ cỡi trời rồi vẫy tay một cái, xoay mình đi luôn.

Lúc này hấn không nhịn được nữa thổ ra một búng máu tươi.

Vị cô nương phóng truy là con gái người vợ trước của Điền Quy Nông vội lại đỡ hấn khẽ hỏi :

-Gia gia ! Chúng ta về thôi chứ ?

Điền Quy Nông gật đầu.

Bọn thuộc hạ của hắn tuy đông người nhưng như rấn mất đầu, chẳng ai còn chi phần đầu.

Miêu Nhân Phượng chụp năm người bị thương ở trong nhà liệng ra từng tên một. Bọn thủ hạ Điền Quy Nông đón lấy rồi trở gót đi ngay.

Trình Linh Tố la lên :

-Tiểu cô nương ! Đem cây thiết trụ này về nhà đi !

Cô giơ tay lên một cái. Cây thiết trụ bay về phía cô bé.

Cô bé kia không quay đầu, xoạt tay phía sau bắt lấy. Thủ pháp thị cực kỳ linh lợi. Đầu ngón thị vừa cầm lấy thiết trụ, toàn thân giật bắn người lên, liệng ngay cây thiết trụ xuống đất tựa hồ sờ vào vật gì nóng bỏng.

Hồ Phỉ cười khanh khách reo lên :

-Xích Yết Phấn.

Trình Linh Tố đáp lại bằng một nụ cười. Quả nhiên cô đã rắc Xích Yết Phấn vào cây thiết trụ.

Trong khoảnh khắc bọn Điền Quy Nông bỏ đi hết sạch. Trước căn nhà nhỏ tối đen như mực.

Chung Triệu Anh đồng dục lên tiếng :

-Miêu đại hiệp ! Bữa nay bọn tặc tử thua chạy rồi, chắc không dám trở lại nữa. Anh em tại hạ bảo vệ bất lực rất lấy làm xấu hổ. Mong rằng cặp mắt của đại hiệp chóng đặng bình phục.

Hắn quay lại nói với Hồ Phỉ :

-Tiểu huynh đệ ! Bọn Chung mỡ may mắn được kết bạn với tiểu huynh đệ. Sau này có việc gì sai khiến, bọn Chung mỡ nguyện hết lòng.

Đoạn ba người chấp tay từ biệt rảo bước lên đường.

Hồ Phỉ biết bọn họ lỡ tay bị bắt trong lòng hổ thẹn, chàng cũng không nói gì nữa.

Miêu Nhân Phượng trong lòng ân oán phân mình, tuy ít lời nhưng cũng chấp tay đáp lễ.

Bọn Điền Quy Nông đi về phía Bắc, Chung Thị Tam Hùng đi về phía Nam.

Trình Linh Tố cười nói :

-Võ công của hai vị xuất quỷ nhập thần. Bình sinh tiểu muội chưa thấy ai được như vậy. Miêu đại hiệp ! Xin đại hiệp vào nhà để tiểu nữ coi mắt.

Ba người liền tiến vào trong nhà.

Hồ Phỉ đặt lại những bàn ghế đồ lênh láng, thấp đèn lên.

Trình Linh Tố khẽ cởi tấm vải buộc mắt Miêu Nhân Phượng để quan sát thương thế.

Hồ Phỉ không nhìn vào mắt Miêu Nhân Phượng mà chỉ ngó về mặt Trình Linh Tố. Chàng định coi thái độ của cô bé đoán xem thương thế của Miêu Nhân Phượng

còn có thể chữa được không ? Nhưng Trình Linh Tố cặp mắt sâu thẳm, chăm chú quan sát, không lộ vẻ vui mừng mà cũng chẳng ra chiều lo ngại khiến chàng không sao đoán được.

Miêu Nhân Phượng và Hồ Phỉ đều là những người gan dạ mà khoảnh khắc này trong lòng hồi hộp hơn cả khi đứng trước cường địch.

Hồi lâu, Trình Linh Tố vẫn ngưng thần không nói.

Miêu Nhân Phượng mỉm cười lên tiếng :

-Loại độc dược này ghê gớm quá mà lại cách lâu ngày. Dù không trị được cô nương cũng cứ nói rõ đừng ngại chi hết.

Trình Linh Tố đáp :

-Nếu chữa cho người thường thì chẳng khó gì nhưng Miêu đại hiệp không phải người thường.

Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi :

-Thế là nghĩa làm sao ?

Trình Linh Tố đáp :

-Miêu đại hiệp được người ta kêu bằng Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ. Võ công đã tinh thâm như vậy thì mục lực cũng không phải tầm hường. Nếu tiểu muội trị theo cách phổ thông làm tổn thương đến thần quang há chẳng đáng tiếc ru ?

Miêu Nhân Phượng cười khanh khách hỏi :

-Cô nương ăn nói không phải hạng phàm tục dĩ nhiên thủ đoạn cực cao. Nhưng tại hạ chưa hiểu cô xưng hô Nhất Sơn đại sư bằng gì ?

Trình Linh Tố hỏi lại :

-Té ra đại hiệp là cố nhân của tiên sư...

Miêu Nhân Phượng sững sốt ngắt lời :

-Nhất Sơn đại sư qua đời rồi ư ?

Trình Linh Tố đáp :

-Đúng thế.

Miêu Nhân Phượng đứng bật dậy hỏi :

-Tại hạ có lời cần cho cô nương hay.

Hồ Phỉ thấy thái độ y có điều khác lạ trong lòng lấy làm kỳ nghĩ thầm :

-Pháp danh của Độc Thủ Dược Vương là Vô Sơn đại sư, sao Miêu đại hiệp là hô là Nhất Sơn ?

Miêu Nhân Phượng nói tiếp :

-Ngày trước tôn sư cùng tại hạ có chuyện xích mích nhỏ mọn, tại hạ vô lễ đã làm tổn thương đến tôn sư.

Trình Linh Tố la lên :

-Ủa ! Tay trái của tiên sư mất hai ngón. Đó là Miêu đại hiệp đã chặt đứt ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Đúng thế. Tuy nhiên, chuyện xích mích đó tôn sư đã trả đũa ngay. Thế là hòa cả làng. Đêm trước tiểu huynh đệ đây lúc ra đi cầu cứu tôn sư, tại hạ tưởng không ăn thua, chỉ uống phí một phen tâm cơ mà thôi. Không ngờ bữa nay cô nương lại đến, tại hạ đã tưởng cô vâng lệnh tôn sư đem ân trả oán trong lòng cảm kích vô cùng. Nhưng tôn sư đã qua đời, chắc cô nương chưa hiểu rõ chuyện cũ.

Trình Linh Tố lắc đầu đáp :

-Tiểu nữ không biết.

Miêu Nhân Phượng vào nội thất bưng cái hộp đưa cho Trình Linh Tố nói :

-Đây là di vật của tôn sư. Cô nương cứ mở rồi sẽ rõ.

Cái hộp sắt này vuông vắn chùng tám tắc, sắt đã han rỉ vì lâu năm quá rồi.

Trình Linh Tố mở hộp coi thấy bên trong có xác một con rắn nhỏ và một cái bình nhỏ có khắc hai chữ " Thuốc rắn ", cô nhận được bình thuốc này là vật thường dùng của sư phụ nhưng không hiểu cái xác rắn kia có dụng ý gì vậy ?

Miêu Nhân Phượng thản nhiên nói :

-Lệnh tôn sư cùng tại hạ nói năng có điều không hợp rồi xảy cuộc động thủ. Hôm sau lệnh tôn sư sai người đưa cái hộp sắt này cho tại hạ và dặn " Nếu có gan hãy mở hộp ra coi, bằng không thì liệng xuống sông là xong ". Dĩ nhiên tại hạ khi nào chịu tỏ ra khiếp nhược liền mở nắp hộp coi. Con rắn nhỏ này nhảy ra cắn vào tay. Nọc nó độc vô cùng. Nửa cánh tay tại hạ lập tức đen lại. Nhưng trong hộp sắt tôn sư còn để bình thuốc rắn. Tại hạ uống thuốc rồi, không có điều gì đáng ngại đến tình mạng nhưng phải một phen đau khổ cơ hồ chịu không nổi.

Y nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách. Hồ Phỉ và Trình Linh Tố cũng nhìn nhau mà cười vì nghĩ đến hành động đùa cợt của Độc Thủ Dược Vương.

Miêu Nhân Phượng lại nói :

-Tại hạ đã thuyết minh rồi, quyết chẳng ngấm ngầm chiếm phần tiện nghi. Cô nương vì hảo tâm chữa cho tại hạ chứ không phải ý kiến của Nhất Sơn đại sư. Tại hạ cảm ơn cô nương đã phải một phen khó nhọc.

Nói rồi chấp tay xá dài đứng bên cửa ra chiều tiễn khách.

Hồ Phỉ rất khâm phục con người hành động theo phong độ của cổ nhân, không hổ danh với hai chữ " Đại Hiệp ".

Trình Linh Tố vẫn ngồi yên nói :

-Miêu đại hiệp ! Gia sư sau này không phải là Nhất Sơn.

Miêu Nhân Phượng hỏi :

-Cô nương bảo sao ?

Trình Linh Tố đáp :

-Trước khi gia sư chưa đi tu, tính nết không được thuần hậu chắc đại hiệp cũng biết rồi. Lão nhân gia lấy pháp danh là Đại Sơn. Lão nhân gia đi tu tâm dưỡng tính

tiến bộ rất nhiều, đổi pháp hiệu là Nhất Sơn, hầy còn là Đại Sơn thì trong cái hộp này chỉ có rắn chứ không có thuốc giải.

Miêu Nhân Phượng " ồ " lên một tiếng rồi lẩm nhẩm gật đầu.

Trình Linh Tố nói tiếp :

-Hồi lão nhân gia thu tiểu nữ là đồ đệ, pháp danh đã đổi thành Vi Sơn. Ba năm trước đây mới đổi lần cuối cùng là Vô Sơn. Miêu đại hiệp ! Đại hiệp đã coi gia sư nhỏ quá.

Miêu Nhân Phượng lại " ủa " lên một tiếng.

Trình Linh Tố nói :

-Khi lão nhân gia buông tay trở về Tây Thiên đã hoàn toàn giác ngộ thành Vô Sơn Vô Hỷ, khi nào còn để tâm những mối cực oán nhỏ mọn ?

Miêu Nhân Phượng cả mừng vỗ đùi đánh đét một cái nói :

-Đúng lắm ! Tại hạ quả đã coi cố nhân nhỏ quá. Cách biệt nhau hơn mười năm, người ta đâu có giống Miêu Nhân Phượng chẳng tiến bộ được chút nào ? Quý tính cô nương là gì ?

Trình Linh Tố bưng miệng cười đáp :

-Tiện nữ họ Trình.

Rồi cô mở bọc ra lấy một cái hộp gỗ. Trong hộp gỗ có con dao nhỏ một mũi kim.

Cô lấy đồ dùng ra nói :

-Miêu đại hiệp ! Xin đại hiệp hầy cởi mở hết các huyết đạo trong người.

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Được rồi !

Hồ Phỉ thấy Trình Linh Tố cầm đao kim đến trước mặt Miêu Nhân Phượng, chàng chợt nghĩ ra điều gì, tự nhủ :

-Giữa Miêu Nhân Phượng và Độc Thủ Dực Vương đã có thù oán, lòng người giang hồ thâm hiểm khôn lường. Nếu họ bày độc kế sai Trình cô nương mượn tiếng trị thương để hạ độc thủ thì Hồ Phỉ này há chẳng đưa đao đến lần thứ hai cho người ta hạ sát Miêu đại hiệp. Miêu đại hiệp đã cởi mở huyết đạo toàn thân, chỉ khẽ đâm một mũi kim trúng huyết đạo cũng đủ chết người.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Trình Linh Tố cầm con dao nhỏ đưa cho chàng nói :

-Đại ca cầm dùm cái này cho tiểu muội.

Cô chợt trông thấy sắc diện chàng có điều khác lạ. Cô vốn là người thông minh hiểu ý ngay, cười đáp :

-Miêu đại hiệp hầy còn yên dạ, chẳng lẽ đại ca vẫn băn khoăn ?

Hồ Phỉ đáp :

-Giả tử cô nương trị thương cho tại hạ thì tại hạ rất yên lòng.

Trình Linh Tố ỏi :

-Đại ca cho tiểu muội là người tử tế hay là người tồi bại ?

Hồ Phỉ không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

-Dĩ nhiên cô nương là người tử tế.

Trình Linh Tố hoan hỷ nhìn chàng mỉm cười. Nước da cô vàng đảm không lấy gì làm đẹp nhưng cô cười, mặt mũi tươi như đoá hoa xuân.

Hồ Phỉ không nghi ngờ gì nữa, đáp lại bằng nụ cười.

Trình Linh Tố hỏi :

-Hồ đại ca chân tâm tin được tiểu muội rồi chứ ?

Mặt cô hơi đỏ lên quay đi chỗ khác không dám chạm vào nhãn quang của chàng nữa.

Hồ Phỉ đưa ngón tay lên gõ vào trán mấy tiếng cóc cóc rồi cười nói :

-Phải đánh đòn gã tiểu tử hồ đồ này.

Chàng chợt động tâm tự hỏi :

-Sao mặt cô lại đỏ lên ?

Chàng nhớ lại mấy câu hát của Vương Thiết Tượng lúc ra đi.

Trình Linh Tố cầm kim khế đâm vào ba huyết đạo Miêu Nhân Phượng là huyết Dương Bạch ở trên mắt, huyết Tinh Minh ở bên mắt, huyết Thừa Khốc ở dưới mắt và cắt đi một chút da. Cô lại đổi kim đâm vào huyết Phá Khổng. Cô vừa đâm vào một cái đã thấy đuôi mũi kim có máu đen chảy ra. Nguyên mũi kim bầy giữa rỗng. Máu đen sau biến thành máu tía.

Hồ Phỉ tuy không lành nghề nhưng cũng biết chất độc ra hết rồi, cất tiếng hoan hô :

-Hay lắm ! Hay lắm !

Trình Linh Tố hái bốn lá Thất Tâm Hải Đường, bóp nát ra rịn vào mặt Miêu Nhân Phượng.

Miêu Nhân Phượng da mặt hơi cử động rồi ngồi xuống ghế.

Trình Linh Tố nói :

-Miêu đại hiệp ! Tiểu nữ nghe Hồ đại ca nói đại hiệp có vị thiên kim tiểu thư rất khả ái. Hiện giờ y ở đâu ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

-Nơi đâu không bình yên, tại hạ đưa sang gửi nhà hàng xóm rồi.

Trình Linh Tố lại dùng tấm khăn vải buộc mắt cho Miêu Nhân Phượng nói :

-Được rồi ! Sau đây ba ngày hết đau thì ngứa ngứa khó chịu. Khi ấy đại hiệp mở băng vải ra là không việc gì nữa. Bây giờ đại hiệp hãy vào nằm nghỉ. Hồ đại ca ! Chúng ta đi làm cơm.

Miêu Nhân Phượng đứng dậy hỏi Hồ Phỉ :

-Tiểu huynh đệ ! Ta hỏi huynh đệ một câu. Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao là lệnh bá phụ hay là lệnh thúc phụ ?

Nên biết Hồ Phỉ dùng Hồ Gia Dao Pháp đả bại Điền Quy Nông, Miêu Nhân Phượng tuy không nhìn rõ nhưng nghe cũng biết đao pháp chàng đã đến trình độ không phải tầm thường. Nếu không được đích truyền của Hồ Nhất Dao quyết chẳng thể luyện đến trình độ này. Miêu Nhân Phượng còn biết Hồ Nhất Dao sinh được một con và đã chết chìm dưới đáy sông, vì thế y đoán Hồ Phỉ là cháu Hồ Nhất Dao.

Hồ Phỉ bật tiếng cười khô khan đáp :

-Hồ Nhất Dao chẳng phải bá phụ mà cũng không phải thúc phụ của tại hạ.

Miêu Nhân Phượng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng :

-Hồ Gia Dao Pháp không truyền cho người ngoài. Huống chi chàng thiếu niên này cùng họ Hồ sao lại không phải cháu của Hồ Nhất Dao ?

Y hỏi lại :

-Hồ đại hiệp có họ hàng gì với tiểu huynh đệ ?

Hồ Phỉ trong lòng rất khó chịu vì chàng không hiểu Miêu Nhân Phượng có mối quan hệ thế nào với phụ thân. Chàng hỏi lại :

-Hồ đại hiệp ư ? Lão qua đời đã lâu năm. Tại hạ làm gì có được phúc phận họ hàng với lão ?

Miêu Nhân Phượng trong lòng buồn bã, ngơ ngẩn hồi lâu rồi vào phòng trong nằm nghỉ.

Trình Linh Tố thấy Hồ Phỉ vẻ mặt buồn rầu muốn làm cho chàng vui vẻ liền nói :

-Hồ đại ca ! Đại ca vất vả hàng nửa ngày, hãy ngồi nghỉ một lát.

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

-Tại hạ không nhọc mệt gì cả.

Trình Linh Tố nói :

-Đại ca ngồi xuống đây. Tiểu muội có điều muốn nói.

Hồ Phỉ theo lời ngồi xuống, bỗng đặt đít vào chỗ không lại nghe tiếng rắc vang lên. Cái ghế này gãy làm bốn, năm mảnh.

Trình Linh Tố vỗ tay cười nói :

-Con bò mộng năm trăm cân cũng không nặng bằng đại ca ?

Công phu hạ bàn của Hồ Phỉ rất vững. Tuy chàng ngồi sênh song hai chân đứng lại được ngay, không đến nổi té nhào. Trong lòng rất lấy làm kỳ.

Trình Linh Tố lại nói :

-Thứ là Thất Tâm Hải Đường rịn vào da thịt đau hơn đao cắt gấp mấy lần. Nếu rịn cho đại ca, chắc đại ca phải la làng.

Hồ Phỉ bật cười. Bây giờ chàng mới biết lúc nãy Miêu Nhân Phượng nhin đau đã vận nội kình chịu đựng làm cho cái ghế ngồi hư rồi.

Hai người nấu nồi cơm, xào ba món rau xong mời Miêu Nhân Phượng ra ăn cơm.

Miêu Nhân Phượng hỏi :

-Tại hạ có ăn được không ?

Trình Linh Tố đáp :

-Ăn được hết, không phải cữ chi cả.

Miêu Nhân Phượng ấy ra ba bình rượu trắng để trước mặt mỗi người một bình, nói :

-Chúng ta tự rót lấy làm uống, bắt tất phải khách sáo.

Y nói rồi rót ra lưng chung giữa cổ uống hết.

Hồ Phỉ cũng uống rượu được, bồi tiếp nửa bát.

Trình Linh Tố không biết uống đổ nửa chỗ rượu vào chậu Thất Tâm Hải Đường. Cô nói :

-Thứ hoa này phải tưới rượu, nếu tưới nước là chết. Mấy vị sư huynh của tiểu muội không hiểu yếu quyết này nên vất vả mười mấy năm mà trồng không được.

Còn nửa chung rượu cô đổ vào chung của hai người, cô lấy cơm ăn.

Miêu Nhân Phượng lại uống nửa chung nữa đã thấy nổi hứng lên tiếng gọi chuyện :

-Hồ huynh đệ ! Ai đã dạy đao pháp cho huynh đệ ?

Hồ Phỉ nói :

-Không có ai dạy cả. Tại hạ theo đồ hình trong một cuốn đao phổ tự luyện lấy.

Miêu Nhân Phượng " ồ " một tiếng. Hồ Phỉ nói tiếp :

-Sau tại hạ gặp Triệu Tam đương gia ở Hồng Hoa Hội. Y lại truyền cho mấy yếu quyết về Thái Cực Quyền.

Miêu Nhân Phượng vỗ đùi lớn tiếng hỏi :

-Có phải Thiên Thủ Như Lai Triệu Bán Sơn Triệu Tam Gia không ?

Hồ Phỉ đáp :

-Chính thị.

-----oOo-----